

תמרורים

מונה • עלידי שריהמסחר והתע- שיה יוסף ספיר, ליו"ר המועצה הישראלית לצרכנות, ד"ר יוסף לב שהיה שופט מחוזי בתל-אביב — במקומה של שולמית אלוני שהתפטרה מכהונה זו.

נולד • לשחקנית אביבה פז ול- בעלה שהוא הרקדן הראשי והכוריאוגרף

אביבה פז

של להקתבת שבע, משה אפרתי, כן בכור.

נבחר • ליו"ר ההנהלה הישראלית של הקונגרס היהודי העולמי, פרופסור ישראל לוי (46) מאוניברסיטת תל-אביב, במקום פרופסור אריה טרסקובר שפרש, לאחר 20 שנות פעילות בתפקיד זה. לוי, יליד פולין, עלה לארץ בהיותו בן 11.

מונה • למנ"ח מחלקת החד"ש של בטיחיויה, י"ר רם רונן, שניהל את מחלקת החד"ש שות עד כה, עבר את המיכרו הפנימי למישרה זו, הגיש

רונן

את מועמדותו גם למיכרוס החיצוניים — אותם עבר הש"בוע.

בראסר

נפרדו • אחרי שנים שחיו יחד, השחקן הצרפתי פייר בראסר, ששיחק בין השאר בסרט הישראלי פורטונה, והשחקנית-זמרת קתרין סובאזי.

נפטרה • תמימה לוי, רעייתו של גיזבר ההסתדרות יהושע לוי, לילית פולין, עלתה לארץ ב-1925, לאחר שסיימה בית-מידש עברי בווארשה ועבדה בארץ כגננת.

נפטר • בלונדון, בגיל 70, מנצח תזמורת מאנצ'סטר, סיר ג'ון ברבירולדי, אשר שמו האמיתי היה גיזבאני באטיסטה ושהתפרסם כאיש שהקים לתחייה את התזמורת והביא לה פירסום עולמי. יליד לונדון, למד באקדמיה המלכותית למוסיקה, ירש את מקומו של טוסקאניני כמנצח קבוע של התזמורת הפילהרמונית בניו-יורק משנת 1937 עד 1942. לפני שקיבל לידיו את תזמורת מאנצ'סטר שימש כמנצח הראשי של התזמורת הסימפונית ביוסטון, טקסס.

נפטר • בגיל 82, יעקב אורי, מייסדי נהל ומכוני תנועת המושבים, עלה לארץ ב-1910 והיה חבר בקבוצות בן-שמן, חולדה ובאר-שביה. לימד את ענף הסלחה במיקה-ישראל ובי-49 השנים האחרונות גר בנהלל, היה חבר הכנסת השניה.

ישמח לקרוא את מכתבך, מה גם שגילך אינו עולה על 20 שנה."

יפה תואר

אני בטוחה שליותר מזה לא ציפית: חייל, יפה תואר, בעל חוש הומור מיוחד ועוד הרבה שמות תואר מטוג זה, מעוניין בך. ולא חשוב לו מי את ומה את, העיקר ש' תהיי נחמדה.

ואל תחשבי שזה סתם, ל-95/70 יש השכלה תיכונית!

נורא!

הוא נורא בן 19 ונורא חייל-אחירניק ו- נורא נחמד ונורא פיקח ונורא מבטיח ונורא 96/70 ונורא זנורא...

ולכן הוא רוצה להתכתב עם נערה בת' ער-גיל'18 שתהיה נורא נאה ונורא חתיכה ונורא... נורא!

רגשנים

ממש נוגע ללב: "אנו כותבים לך ברגעי סופת חול, אך בתוכנו מתחוללת סופה מסוג אחר. אנו גברים רגשניים מאד, שפשוט כואב לנו ש' בנות דיוניגוף והכרמל בחיפה מסתובבות במיני ולבשות ביקיני לאורך חופי הארץ, כשאנו מתייבשים כאן בחולות המדבר הזה." ואם את לא מתיישבת בדחיפות לכתוב אל 97/70 ו-98/70 או אין לך מה לפ' נת למדורי לעולם!! שתדעי ל!!!

באהבה למפרע

אם זה לא מה שרשם לך הרופא, אז אני כבר לא יודעת איך להבריא אותך: "בנות ישראל החמדנות" זוהי פנייתו של 99/70 החיפאי, "הצילונו! אמא שלי רוצה לחתן אותי ואני מחפש אהבה..." "אנא כתבו מיד. ליבי פתוח לאהוב אתי כן, היפות, המתוקות, החכמות והטפשות. "שלכן באהבה למפרע."

טובים השניים

ל-100/70 יש כבר את הדוקטורט ב' כים. מה שאין לו, זו בתליוה חברמנית, לסיבוב ברחבי העולם. הוא כותב: "לא אפרט כרוכל בשוק את מעלותי (ה' גדולת) ומגרעותי (הרבות) מעל דפי ה' עיתון." אבל היה לו אומץ לב רב, לפרט, ועוד איך לפרט את כל המגרעות שלך: בעלת אופי נוח, באמצע שנות העשרים. נו, באמת, עם מספר כמו שלו?

נער השבוע

נער השבוע שלי, הוא אמיץ נורא. ולא בגלל שהוא חייל. ראשית כל, יש לו חברה. אז תאר לך איזה סקנדל היא עוד יכולה לע' שות לו כשתראה שהוא מופיע במדור. ומה גם שקיבל המון מכתבים מכן, נערות. כן, כן, על בטוח שהיא לא תע' בור על זה בשתיקה.

אז זה לא אומץ-לב, זה? שנית, מי מכס מעז, ולוא רק פעם

אחת, לשלוח לי תמונה, כדי שאוכל לחזות באותו יצור פיקח המסתתר מי אחורי אותו מכתב חכם! ואילו הוא, כלומר 101/70 העז, ועוד איך העז. ולא רק סתם העז, אלא כפול שניים. פעם אחת אנפס ופעם שנייה פרופיל. רק תעזו לומר שהוא לא אמיץ!!

אפשר שתהיה...

מיועד לפוזלות הקמפוסים שביניכן: 91/70 הוא סטודנט למשפטים. מדי פעם הוא מבלה. אבל הצרה שלו היא ש' "אין עם מי. כל הבנות שאני מכיר משעמ' מות או כבר נשואות." אז אם 22 שנים לא הספיקו לו להכיר אחת כמור, מה דעתך לכתוב לו? אפשר שתהיי חילית, ובלבד שתהיי עליזה!!

העצב והאושר

עוד חייל, נערות. 22 שנים כבר מלאו לו. ואילו אמנוי החזק בבני אדם, לא היית מאמינה אף לרגע, שאין זה מכתבה של נערה: "בדרך כלל טוב על הנשמה. אך לפעמים עצוב. ככה סתם, בלי סיבה ובלי חשבון."

"אז ככה, רותי, ברצוני להכיר נערה ה' נמצאת אי שם בתוך, בין שני הקטבים הניל — בין העצב והאושר המשתוקקת לשמוע ולהשמיע, האהבת יופי לשמו ובעלת לב רחב, אך לב שבו יש מקום רק לגבר אחד." הגבר הוא 92/70. מה שהמדים עושים לבחורים שלנו, בחיי

צנחן קרבי

"צנחן קרבי מעוניין בבנות בגודל טבעי, היודעות פרק בהילכות חיים." הוא לא ציין אם הוא מעוניין גם ללמוד את כל אותן הילכות חיים או שתשגנו אותן ביחד. אבל הוא מבטיח: "משהו לא שיגרתה." באמת לא כדאי לכן להחמיץ חוויה כזו! עיקר שכחתי, הצנחן השחרחר וקרא 93/70.

שינוי קיצוני

"את לבסח לא מכירה מתן אותן שעות צהובות ואסיות הזוחלות בלי סוף במדבר," כותב לי 94/70. והוא באמת צודק. "אז מה ביחס אליך, הנערה-המוזרה המפתיעה-המעניינת-החמודה, היכולה את להצליח להביא שינוי קיצוני במהלך השיגור? תי של החיים האפורים בסיני הקצין שלי,

המיפלצות שלי

בית עצוב. הוא נראה כמו שולחן בעל שלוש רגליים. רגל אחת חסרה וזה אבא." בדימוי פחות חד, אך בצורה לא פחות ברורה, מתבטאים גם כל האחרים. ולא רק אלו שכותבים אביהם. מרים שטיב מ' נצרת עלית, כתבה שיר במכתב לחייל סתם: "כאשר אתי קורא את עיתון הילדים / לבי נסבר בקרבי בהגיעי לחבורי הילדים /

לפני כמה ימים עלתה במוחי מחשבה מצחיקה שהסובלים העיקריים ממצבנו הם ביטחוני, כמו שקוראים לו — שהוא בעצם חיינו היום יומיים — הם הילדים. ואני לא מתכוונת לילד הנופלים. אני מתכוונת ל' כולם, גם לאלו שאבותיהם חוזרים מהי מלחמות ומהמילואים. מה עובר עליהם כשאביהם מחוץ לבית?

אז מה בכל זאת יהיה הסוף?

שבני משפחותיהם או מכריהם נפלו במל' חמה / אני משתתפת בצערם ובאלם." דור שלם גדל לנו כאן על געגועים ועצבות.

*

אבל לא רק, השבח לאל. בשביל מה יש אבא אם לא לספר לו את הבעיות? אחרי מלחמת ששת-הימים כתב אמנון בראקי מ' פרדסי-חנה לאביו: "שמחזנו מאוד לסלפון מתך. כאן עולמים כהוגן לכבוד הכיבושים. אבל יהיה לנו יותר קשה לצייר את מפת ישראל."

גליה חן מאפיקים כתבה: "אבי היקר, אתה עכשיו במילואים 40 יום. בהזדמנות זו שאתה בסיני אני חושבת המון על משה רבנו, כיצד התמודד עם עם רב, לא כמו ה' מפקד שלך עם חיילים בוגרים וממושמיים.

למה נזכרתי פתאום בכל הפילוסופיה ה' זאת? בגלל שהחברה שלי נועה הביאה לי מתנה לילד ההולדת ספר חדש שיצא על מכתבי ילדים לחיילים. בשם ממני בגעגו' עים. לא יכולתי לא לחשוב, כשקראתי או' תו, איך שכל המפלצות שלנו דומות. איך שבדיוק מכתבים כאלו שלחו גם שלי לאביו הם במלחמה ובמילואים, ומתי זה ייגמר, ו' כן הלאה וכן הלאה. היה שם למשל, מכתבה של ענת טל בת 11 מנרתיים: "לאבי היקר שלום רב. ה'

